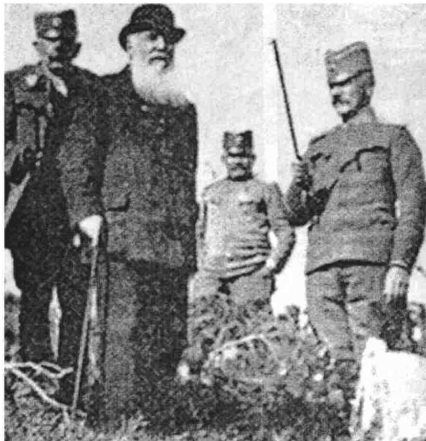

КЊИГА ДР АЛЕКСАНДРА МИСОЈЧИЋА, КОЈИ ЈЕ НАПИСАО ПСИХОБИОГРАФИЈУ ЖИВОЈИНА МИШИЋА "ЧОВЕК

Борис Субашић

ПОСЛЕ читања књиге "Човек по мери шињела": психобиографија војводе Живојина Мишића" коју је написао др Александар Мисојчић, психијатар и психотерапеут, многи Срби на рубу памети отићи ће код њега. Лекар-књижевник показао је да зна где у врелој и тврдој српској глави треба да кврцне и кликне пишћући биографију ума и душе највећег српског модерног војсковође. Рашчлвијао је како од аутсајдера, сељачета из Струганика, прерано одвојеног од окриља породице, постаје војвода овенчан

ВОЈВОДА ПО МЕРИ СВОГ НАРОДА

Црте његовог карактера се могу видети као национални путоказ

Од аутсајдера, сељачета из Струганика, до ратника овенчаног светском славом

светском славом, човек кога су у биткама редови, његови сељаци, ослобавали са "ти", док су генерали стрепели од Мишићеве разорне критике.

- Строг у миру, правичан у муци. Јачи се избору поштује, слабијем поштовање непитано припада. Мишић за војника углед захтева и ни од чега у том захтеву

не преза. Не да он да се заборави ко је за слободу живот нудио - пише књижевник Мисојчић.

Да су Мишићу војна правила била увек важнија од других, илуструје примедбом будућем војводи Бојовићу да командује са "безбедне удаљености", далеко од првих борбених редова.

- Тако се не командује, грми Живојин. Шта ће војска о томе мислити, гласно се пита. Наравно да Бојовићу није мањкало храбрости, него је овај реални врсни официр био пратња формалном команданту Прве армије, регенту Александру Карађорђевићу, те је престолонаследникова безбедност за њега била на првом месту... Не признаје то

Александар Мисојчић

Мишић. Шта ће рећи онај геца у рову, то се Живојин пита. Тај из рова, он гине и крвари -

Промоције у Ваљеву и Београду

ПРВА промоција књиге др Мисојчића одржана је недавно у свечаној сали Основног суда у Ваљеву. Неуропсихијатар др Часлав Хаџи Николић рекао је да из ове књиге израња веза ове са прошлим генерацијама.

- Војвода Живојин Мишић чија је личност заиста фасцинантна, иза себе је оставио дело "Моје успомене", драгоцен изворниште података, огромну инспирацију којој један психобиограф не може да одоли - објаснио је др Мисојчић. - У позним годинама, у болесничкој постељи, војвода је сводио рачуне свог живота. То је као да је покуцао на врата моје ординације и отворио душу.

Аутор је истакао да Мишићева нарав није била баш мека. Он је у периодима мира, баш због те бритке нарави, имао одређених проблема. Увек је у миру склањао, само су се у рату сећали да не могу без њега.

У петак је одржана и промоција књиге у Београду у Палати уметности Мадлена.

род важне одлуке. Он не преза од тога да описани ауторитет употреби, али у материјалном смислу више води рачуна о државној него личној имовини - каже доктор Мисојчић.

Изузетну књигу у издању "Центер бук ворлд" написала је "двострука личност": емотивни књижевник Мисојчић, познавалац народног језика и менталитета, заједно са психијатром др Мисојчићем који декондира психичке мотиве и аксиоме војводе Мишића, хероја и антихероја какав би сваки Србин желео да буде: успешан и признат, а независан и бундија.

Аутор ових редова је да би тестирао дејство Мишићеве психобиогра-

сликовито описује књижевник Мисојчић.

На њега се одмах надовезује психоаналитичар.

- Мишић инсистира на сваком виду официрске друштвене привилегова-

ности, сем материјалне. Официрски социјални статус није заснован на новцу, већ на посебно његованом ауторитету, поседовању важних информација, али и прилици да се доносе за на-

ПО МЕРИ ШИЊЕЛА", ИЗАЗВАЛА ПАЖЊУ ЈАВНОСТИ НЕОБИЧНИМ НАЧИНОМ ПРИКАЗА ВОЈСКОВОЂЕ

**Живот га
брусио у оштро
сечиво, да
се покаже
најбољим када је
најпотребније**

највећег међу насилницима и излупао га "по сељачки", као пророчанство победе његове српске "сељачке војске" над трупама аустроугарског и немачког царства.

- Напиши да ово треба да прочита сваки родитељ у Србији - посаветовао ме је син.

Лако је поистоветити се са Живојином, који није био идеалан ђак у елитној школи, ни савршени војни питомац - први у класи. Мисојче-

у мени када сам чуо да је ваш шеснаестогодишњи син читао књигу и да му се свидела. То је тај континуитет, то је оно што смо ми, то је оно што не бисмо требали да заборавимо. Војвода Мишић има ретку привилегију у нашем народу да је један од ретких ликова око кога се, надам се, најзад можемо ујединити. Не само да се можемо ујединити око њега, него можемо и неке црте његовог карактера видети као једну врсту националног путоказа. Ако се препустимо да немамо националне оријентире, национални идентитет који је између осталог и Живојин Мишић, онда се поставља питање куда ми идемо и шта ћемо постати на крају свега -

фије на "децу информатичког доба" направио експеримент: дао је шеснаестогодишњем сину да прочита поглавља о дечаку Живојину кога родитељи шаљу из Струганика у школу, у за њега далеки градски свет. Момчић из генерације која више чита са екрана него са папира задубио се у причу о дечаку Жући који се жилаво бори за олстанак у хладној градској средини где се људи не поздрављају, где

"учени" са висине паметују, а не делују. Причу о ситном дечаку кога су насилна варошка деца,

друга генерација сељака, желела да понизе да би се више осећала грађанима. Мишић је одабрао

▲ ИЗУЗЕТАН Живојин Мишић са саборцима

Супруга Лујза била велика жена

ПОСЕБНУ пажњу др Мисојчић посвећује Лујзи, војводињој жени:

- Она је фасцинантан лик, посебан вид скоро заборављене подршке мушкарцу. Није било лако бити супруга и мајка у то време, а посебно не супруга Живојина Мишића, али та жена је гордо изнела тај крст када је морала да се растане од свог Живојина, она је наставила оно што је он радио. Велика жена и не само жена, у смислу да је била супруга Живојина Мишића, већ лик који је овај народ задужио и мимо свог супруга.

вишева психобиографија је прича о Мишићу кога је живот брусио у оштро сечиво, да се покаже као најбољи када је најпотребније, на животним испитима.

- Нисам сигуран коју врсту емоције сам осећао док сам писао ову књигу али знам да се потпуно иста пробудила

каже др Мисојчић.

Он наглашава да је српски народ богат ванредним људима.

- Можда их лако заборављамо, можда их не препознајемо, али јесмо. И у домену науке и у домену неког новог витештва. Погледајте нове јунаке наших доба, Николу Јокића и Новака

Ђоковића. Сви они имају неког малог Мишића у себи. Мишић није био признати официр само у својој држави, он је носилац великих светских ордена. Највећег кога британска круна некоме може да дарује, то је Орден светог Ђорђа и Михајла на огрлицу. У једном приватном писму његова супруга Лујза каже "да смо у Енглеској, мој Живојин би имао титулу сер" и заиста би имао. Био је и носилац највишег ордена Легије странаца тако да није Мишић био неко у видокругу Србије. Неких Живојина у својој области било је и после њега, а даће Бог биће их и након нас - каже др Мисојчић. ■

Инсистира на сваком виду официрске друштвене привилегије, сем материјалне